

1249

Forespørgsel til Kirke- og Undervisningsministeren.

1250

beleshed vil flaa fast, fordi vi, naar vi under Tiden have udtalt noget Dignende, fra den anden Side have faaet den største Utaal derfor, idet man har sagt, at det var aldeles utilbørligt at tale saaledes. Det ærede Medlem mindede nemlig om, at han ikke var Embedsmand og at Andre heller ikke vare det, men at de vare frie og uafhængige Mænd. Det ærede Medlem indrømmer, altsaa, at Embedsmændene ikke ere frie og uafhængige Mænd. (Bille: Ja, i den Forstand!) Det ærede Medlem roser sig af, at han er en fri og uafhængig Mand, han er ikke Embedsmand. Jeg beder erindret, at det ærede Medlem nu erkjender som rigtigt, hvad vi saa ofte have sagt, nemlig at Embedsmændene ikke ere frie og selvstændige Mænd, og hans hele Forsvar for den Tilrettevisning, der er givet Understen, viser ogsaa, at han ikke anser ham for en fri og selvstændig Mand. (Bille: Jeg sagde ikke „selvstændig“, men „uafhængig“!) Jeg beder altsaa vel erindret, at det ærede Medlem har erkjendt, at det gjælder om alle Embedsmænd her i Landet, at de ikke ere frie og uafhængige Mænd, hvorimod vi Andre ere det. Naar vi skulde komme til nyt Valg, kan det være godt, stadig at minde Bælgerne om, at det ogsaa er indrømmet fra vore Modstanderes Side, at Embedsmændene ikke ere frie og uafhængige Mænd. Selve Spørgsmaalet vil jeg foreløbig forbigaa for at holde mig til det, der ligger udenfor den Sag, som ligger for. — Det ærede Medlem kom til at ville nedsette den Betydning, som Ornatet har, naar en geistlig Mand træder frem; han mener, at Ornatet ikke betyder noget overfor Skolelæreren; man skal ikke overfor en Embedsmand i Ornat sige høitærværdig, men man maatte snarere have Ret til at kalde Skolelærerne høivelbaarne. Det ærede Medlem veed jo imidlertid nok, at der er lovlige Bestemmelser for, hvad man med Rette kan og skal kalde en saadan Rangsperson. Det sidste Ministerium, som bestod af det ærede Medlems Venner, har jo yderligere opkrævet det og malet den gamle Port op paany. Vi have faaet nye og væsentlige Rangbestemmelser; vi have faaet at vide, at den, der før var høi- og velbaaren, nu er høivelbaaren, og at den, der før var høi- og velærværdig, nu er høitærværdig. Alt dette maa vi huske, men det vilde være en stor Uret, ja maasse endog strafbart under det nuværende Ministerium, om vi gave os til at kalde Skolelærerne høivelbaarne. Det ærede Medlem kan ganske sikkert gjøre det uden at komme under Tiltale, men hvis en Skolelærer vilde forlange Prædikatet „Høivelbaaren“, vilde han snart faae en

yderligere alvorlig Rettesættelse. Det ærede Medlem kom siden til at omtale som noget særdeles Mærkeligt, at jeg til forskellige Tider havde udbragt et Leve for Kongen og Grundloven. Jeg har tidligere haft Leilighed til at forklare Grunden hertil, men jeg skal gjerne her gjentage, hvorfor jeg i den senere Tid har gjort dette. Det er jo vitterligt, at ved de senere Valg og andre Leiligheder i den senere Tid, har det ærede Medlem og hans politiske Venner paastaet om os, at vi ikke vilde anerkjende Kongens grundlovmæssige Rettigheder. De have paastaet, at vi ville negte Kongens Ret ifølge Grundloven, og de have kaldt sig Grundlovsvenner for at bekæmpe os, hvorimod vi have paastaet, at vi netop lagde Vægt paa, at Ingen mere end vi respektere den Magt, Kongen har ifølge Grundloven. For nu at gjøre dette gjældende og for at vise det, sætte vi Kongen og Grundloven i Forbindelse med hinanden, naar vi udbringe vort Leve; det sker for at gjøre de ærede Herrer opmærksomme paa, at den Ret, Kongen ifølge Grundloven har, respektere vi til det Alleryderste. Som loyale Mænd tage vi, naar vi udbringe et Leve for Hs. Majestæt Kongen, Grundloven med, for at vise de Herrer, at vi ere grundlovstro saa godt som de, der kalde sig Grundlovsvenner. Saalænge man fra den anden Side paa nogen Maade vil bestynde os for ikke at ville respektere Kongens grundlovmæssige Rettigheden, saa længe maa vi ogsaa paa denne Maade modsigte de ærede Herrer, idet vi bruge denne Betegnelse som en Protest imod de Herrer's Paastand om, at vi ikke ere grundlovstro og ikke ville anerkjende Kongens Rettigheder. Hver Gang, jeg bruger denne Betegnelse, er det for mit Vedkommende en Protest imod den Paastand, de Herrer have fremsat imod os. — Det ærede Medlem kan ikke lide de offentlige Møder omkring i Landet; dem har han nu aldrig kunnet lide. Jeg husker meget godt hans Tale om, at de, der komme til saadanne Møder, ere Lørvemosesfolk og andet Saadant, lige som jeg ogsaa meget godt husker, at han har talt om, at de Stuer, hvor man holdt disse Møder, vare fulde af Lobatsrøg og Brændevinsos, og at Taleren undertiden stod paa en Møgdogn (Bille: Og Transtøvlerne!). Ja, og i Transtøvler. Det ærede Medlem har i en Række af Aar gjort sig overordentlig Umage for at nedsette disse offentlige Møder, men jeg tror, at det ærede Medlem for sin egen Skyld havde gjort bedre i meget oftere selv at møde ved dem. Jeg tror, at det ærede Medlem og hans Venner skulde noget oftere, end de have gjort, se